

PŘÍBĚH

ZATROLENÝ MELOUN

Mám rád hrušky.

Nerad je kupuju, raději je dostávám. Není to tak dlouho, co jsem si je ale musel natrhat sám a přiznám se, že se při vzpomínce klepu ještě teď'.

„Chceš hrušky?“ zeptala se mě máma.

„Pár bych si jich vzal,“ málem jsem zatleskal radostí.

„Taksí je natrhej!“

Je na mě neskonale krutá. Je známou věcí, že nejlepší plody bývají na vrcholech stromů, kam se většinou odváží jen zpěvné ptactvo a loni i já. Ptactvu to dělá dobře a oblažuje okolí svými trylky. Já z toho mám děs a udivuji náhodné kolemjdoucí svou neobvykle bohatou slovní zásobou. Větve jsou, bohužel, dosti nepoddajné, rostou všude a žebřík se jimi jen těžko prodírá, aby zaujal, alespoň částečně, bezpečnou polohu. Občas některá z nich povolí a uvolní tak místo žebříku zrovna v okamžiku, kdy se natahujete na tu nejvyšší a nejkrásnější baculatou krasavici.

Nastává částečný propad do koruny a srdce se zastaví. Vám pak nezbyvá než se uklidni několika hlubokými nádechy. Ruce poškřábané, nohy rozklepané a plné roztodivných křečí ve svaích.

Radši se dám na melouny a žebřík elegantním obloukem daleko zahodím.

Á propos, melouny.

I zde se najdou úskalí a také je nelze zcela opomenout. Popadnete jeden kousek, a znalecky na něj poklepáváte. Pak se vydáte zelenou kouli převážít a označit etiketou pro paní pokladní. Stál jsem ve frontě na váhu s melounem na vztyčené ruce jako číšník s platem piv.

Paní s položenými zelenými jablky na

pověsti

stříbřité podložce váhoměrky dlouze zírala na obrázky a hledala. Umně vymalovaný obrázek zelených jablíček asi neviděla. V tom se má dobrotivá dušička rozhodla nebohé paní pomoci. Naklonil jsem se a tůkl na tlačítko se zelenými plody. Omluvně se usmála a já zděšeně zjistil, že jsem zapomněl na gravitaci. Meloun se na otevřené dlani zakymácel, pohnul se vpřed a zamířil si to k nablýskané dlažbě. Měl jsem co dělat, abych ho divokým tancem těla zachytil dřív, než jeho rudý zrníkový obsah vyhrězl na podlahu mzi pobavené zákazníky. Oddechl jsem si.

Konečně jsem položil svůj meloun na váhu. A pak to přišlo. Hledání.

Zíral jsem nechápavě a s úzkostí v pohledu na pestrobarevná vyobrazení ovocí. Meloun žlutý, ne. Meloun cukrový, taky ne. Meloun galia a už jsem na konci. Sakra! Někde jsem ho přehlídl. Tak znova. Meloun žlutý, ne. Meloun cukrový, taky ne! Když už se to opakovalo potřetí a já bezradně dál zíral střídavě na váhu a na frontu co jsem si vytvořil za zády, naklonila se ke mně dáma s bohatými vlasy překlapla tlačítko na váze a zmáčkla vodní meloun. Pak se znalecky, ale shovívavě usmála: „Meloun je zelenina...“

Pak si zvážila své dvě mrkve v mikrote-nu a odkráčela kamsi k jogurtům.

Takže, když nakonec zvažím pozitivum, že při trhání melounu nemohu spadnout ze žebříku, pomínu trable vřetězcích u vážení a to, že od stání, ohýbání a tahání mě z něj bolí záda a pak občas břicho a že v toaletní míse po nějaký čas plavou dokonale vyleštěná jádérka, tak je to opravdu velice chutná ZELENINA.

SIHÁČEK

475

září 2026

Jak to zvládáme

CO SE STALO

16. 9. — bylo polojasno, stále teplo. Bylo nás devět, a celou schůzku jsme byli venku.

Přivítali jsme Pavla a Vincenta (možné budoucí členy), třeba s námi vydrží delší čas. Jako obvykle v září jsme pokračovali ve střelbě, tentokrát z kleku. Současné jsme stříleli i z foukačky »srážecími náboji na válečky«.

Potom jsme se u zavěšené vzduchovky střídali v určování částí (připomněli jsme si i to, jak vzduchovny fungují — stlačená pružina, po uvolnění, vytlačí píst a vzduch vytlačí diabolku z hlavně...)

Pak jsme se věnovali překonávání síly gumolana. Každý se snažil dojít co nejdál a tam upustit klacík, aby označil místo, kam až došel. V druhém kole jsme se snažili nezastavovat, a silou běhu se dostat co nejdále (jen Honzu a Pavlíka podrazila síla gumolana).

Následně jsme zařadili krátkou běhací hříčku »šílená veverka«. To se jeden s „ocáskem“ snaží unikat ostatním, kteří se mu snaží ocásek vytrhnout. Svě schopnosti ukázal Seba, unikal 48 vteřin!

V dalším čase jsme si vyzkoušeli přihrávky ringem a potom, rozdělení na dva t my, sehráli »pasv« ringoballu. Nakonec jsme si udělali poslední nástup, rozdali si nové číslo oddílového časopisu, dále rozdali pár věci účastníkům pro víkendový »Sraz oddílů«, rozloučili se, a vydali se k domovům...

23. 9. — bylo polojasno, ale po západu slunce se docela ochladilo. Téměř celou schůzku jsme byli venku. Pokračovali jsme ve střelbě, tentokrát »ve stoje«. Mladší měli možnost použít, trojnožku. Ti, kteří zrovna nestříleli, foukali »foukačkou na balónky«. Výsledky byly ze vzduchovek docela dobré.

Následovala krátká slalomová dráha tvořená stříškami z desek. Běželi jsme dvě kola. První mezi stříškami, druhé jsme stříšky podlézali.

Jako poslední venku jsme si zahráli vrat' se včas. Adamovi se nechtělo běhat a tak zvolil podvůdek, a věřil, že těch, kteří se nevrátí včas bude co nejvíce. Potom jsme uklidili, a přesunuli jsme se do klubovny.

V klubovně jsme seznámili všechny s víkendovou výpravou na sraz oddílů. Výkonnostní disciplíny nám moc nešly ale v soutěžích „uměleckých“ — písnička, scénka a oddílová kronika jsme se umístili vysoko.

Nováčci si vyslechli to, jak je to s oddílovými krabičkami a jmennými razítky. Provolali jsme oddílový pokřik, rozloučili se, a vydali se k domovům...

WEB: www.oceti.cz/sihasapa/
vyšlo: 30. 9. 2026

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Oskar Kobříček

